

AR STATYTI SU VAIKAIS MUZIKINĮ SPEKTAKLĮ?

Baigiantis mokslo metams kartu su ketvirtosios klasės mokiniais statėme muzikinį spektaklį „Paukščių vestuvės“. Tas, kas yra bent kartą išmėginęs tokią muzikinio ugdymo formą, tikriausiai sutiks, jog spektaklio statymo procese būna visko: džiaugsmo ir nusivylimų, pasitenkinimo ir abejonių, sunkaus darbo ir kūrybinio pakilimo. Tad natūraliai kyla klausimas – ar vertas rezultatas mokytojo ir mokinių pastangų? Pasvarstykime suskaičiuodami „pliusus“ ir „minusus“. Lietuviškas charakteris skatina pradėti nuo minusų. Taigi, minusai:

- Pedagogų laiko sąnaudos. Skaičiuojant apytiksliai: papildomos repetacijos 15 val., pokalbiai su dailininke 3 val., pasitarimas su pagrindinių vaidmenų atlikėjais dėl aprangos/papildomų repetacijų/namų užduočių 2 val., konsultaciniai pokalbiai su teatro mokytoja 2 val., skambučiai mokinių tėvams 1 val., muzikos įrašų rengimas 2 val., dainų tekstų į lietuvių kalbą vertimas 3 val., scenos parengimas 1 val., vaikų grimavimas prieš spektaklį 1 val., rekvizito tvarkymas po spektaklio 1 val. Viso 31 val.
- „Sugriuvęs“ muzikos mokymo planas, beveik mėnesį laiko „prapuolusios“ muzikos pamokos, t.y. jokio muzikos klausymo, solfedžiavimo, ritmavimo ir pan.
- Nuolankus prašymas kitų mokytojų pagalbos: „ar negalėtumėte išleisti vaikus iš pamokos? Mes rengiame spektaklį“ (kolegė: – Nelabai norėčiau (veido išraiška iškalbingai sako, kad netgi labai nenorėtų), bet jeigu jau labai reikia ...), „gal galėtumėte per dailės pamoką su vaikais pasigaminti širdes ...“ (kolegė: – Nelabai. Trimestro pabaiga, mes rengiame parodą) ir pan.
- Energijos sąnaudos palaikant vaikų entuziazmą, kai pradinį susižavėjimą ir užsidegimą keičia nuovargis ir pasyvumas (pvz., – Ir vėl muzika, juk šiandien jau vieną pamoką repetavome).
- Finansinės išlaidos (pvz., telefoniniai skambučiai, spalvotas popierius, kava konsultantams, kelionė į papildomas repetacijas), kad ir nedidelės, bet vis tik iš savos kišenės (čia jau mano gimtosios Suvalkijos įskiepytas požiūris).
- Tėvelių ir mokytojų saikingas palaikymas (pvz., – Mamytė sakė, kad šokių tapkyčių vien šitam spektakliui tikrai nepirks; – Mokytoja, Rokas negali pasilikti papildomoje repeticijoje, nes mes važiuojame į baseiną; – Praėjusiais metais buvo mažiau sumaišties, nes vaikai rengė tik paprastą koncertą; ir pan.).

Pliusai:

- Vaikai įgauna daugiau muzikinės-sceninės patirties, juk jiems reikia ne tik dainuoti, bet ir vaidinti, šokti, judėti. Pratinamasi ilgesnį laiką siekti muzikinio rezultato, jo išbaigtumo. Lavinami išraiškos gebėjimai.
- Nuoširdus vaikų entuziazmas pradėjus repetuoti (mes darome kažką įdomaus, neįprasto. Turėtų būti gražus reginys) ir džiaugsmas po spektaklio (mums pavyko, daug aplodismentų ir komplimentų, mus filmavo ir fotografavo).
- Tėvelių ir mokytojų nuostaba, žavėjimasis vaikų pasirodymu. Pagiriamieji žodžiai muzikos mokytojais.

- Galimybė išsiveržti iš mokymo proceso rutinos, išbandyti jėgas ne vien muzikinėje srityje, atrasti savyje režisūrinius/organizacinius/komunikacinius gebėjimus.
- Gražios nuotraukos ir užpildyta eilutė būsimos pedagogų atestacijos lape.

Kad ir labai stengiausi, plusų daugiau nesugalvojau. Taigi, 6:5 minusų naudai. Išvada – statyti su vaikais muzikinį spektaklį neverta.

P.S. Įdomu, kaip plusus ir minusus sudėliotų vaikai? Plusams, tikriausiai, pritartų visiems, o iš minusų, ko gero, liktų tik vienas ar du. Išėitų, kad 5:1 spektaklio naudai.... Tad, koks turėtų būti atsakymas į klausimą, ar statyti su vaikais muzikinį spektaklį?

Rūta Girdzijauskienė
Klaipėdos Vydūno vidurinės mokyklos mokytoja